

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ**

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ
ΤΗΛ. 2106411526
ΦΑΞ 2106411523

Αθήνα, 25 Νοεμβρίου 2013.

Αριθ. Πρωτ. : 5206

Αριθμ. Εγκυκλίου : 10/13

Προς :

τους κ.κ. Εισαγγελείς Εφετών και Πρωτοδικών της Χώρας

Με αφορμή ερώτημα που μας ετέθη από τη Διευθύνουσα την Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών, σχετικά με την εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 8 παρ. 4 του Ν.4198/11-10-2013, το οποίο, αποτελεί ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος, σας γνωρίζουμε τα εξής :

Κατά τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν.4198/11-10-2013 «α. Παραγράφεται το αξιόποινο και παύει η δίωξη των ακόλουθων αξιόποινων πράξεων, που έχουν τελεστεί μέχρι 31.8.2013: α) των πταισμάτων και β) των πλημμελημάτων, κατά των οποίων ο νόμος απειλεί ποινή φυλάκισης μέχρι ένα έτος ή χρηματική ποινή ή και τις δύο ποινές....β. Οι δικογραφίες που αφορούν τις παραπάνω αξιόποινες πράξεις, τίθενται στο αρχείο με πράξη του αρμόδιου εισαγγελέα ή δημόσιου κατηγορού.....». Εξάλλου, σύμφωνα με τις προβλέψεις του άρθρου 8 παρ. 4 του ίδιου, ως άνω, νόμου «α. Ποινές στερητικές της ελευθερίας διάρκειας μέχρι έξι μηνών που έχουν επιβληθεί με αποφάσεις, οι οποίες έχουν εκδοθεί μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, εφόσον οι αποφάσεις αυτές δεν έχουν καταστεί αμετάκλητες και οι επιβληθείσες ποινές δεν έχουν εκτιθεί με οποιονδήποτε τρόπο μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, παραγράφονται και δεν εκτελούνται, υπό τον όρο ότι ο καταδικασθείς δεν θα τελέσει μέσα σε δύο έτη από τη δημοσίευση του νόμου αυτού, νέα από δόλο αξιόποινη πράξη, για την οποία θα καταδικαστεί αμετάκλητα οποτεδήποτε σε ποινή στερητική της ελευθερίας ανώτερη των έξι μηνών....β. Οι μη εκτελεσθείσες κατά τα ανωτέρω αποφάσεις τίθενται στο αρχείο με πράξη του αρμόδιου εισαγγελέα ή δημόσιου κατηγορού.....».

Από το συνδυασμό των προαναφερόμενων διατάξεων προκύπτει αδιαμφισβήτητη ότι με τη νομοθετική αυτή παρέμβαση σκοπείται η αποσυμφόρηση των δικαστηρίων από υποθέσεις που κρίθηκαν αυθεντικά ως ήσσονος σημασίας, με κριτήριο το ύψος

είτε της απειλούμενης είτε της επιβληθείσης ποινής, με την προϋπόθεση ότι η σχετική καταδικαστική απόφαση δεν έχει καταστεί αμετάκλητη και δεν έχει εκτιθεί η ποινή με οποιονδήποτε τρόπο μέχρι την δημοσίευση του νόμου αυτού. Ειδικά για τις χρηματικές ποινές που έχουν επιβληθεί αθροιστικά με στερητικές της ελευθερίας ποινές, οι οποίες εμπίπτουν στις κατά τα άνω προβλέψεις του νόμου, η αρχειοθέτηση των αποφάσεων μόνο για τις τελευταίες και η εξακολούθηση της διαδικασίας για τις χρηματικές ποινές, όχι μόνο δεν είναι σύμφωνη με το σκοπό του νομοθέτη, αλλά αντίκειται στη συστηματική και λογική σύλληψη της περί ης πρόκειται ρύθμισης. Και τούτο διότι, εκτός του ότι δεν αναχαιτίζεται η σώρευση υποθέσεων στα ακροατήρια των ποινικών δικαστηρίων, είναι εύκολα αντιληπτή η ενδεχόμενη υποκείμενη αντίφαση, δηλαδή για την ίδια αξιόποινη πράξη, εκ του λόγου ότι η υπόθεση έχει εισαχθεί, λόγω ασκήσεως εφέσεως, στο ακροατήριο μόνο ως προς τη χρηματική ποινή, ο κατηγορούμενος να αθωωθεί και ταυτόχρονα η ίδια υπόθεση για την οποία έχει επιβληθεί στερητική της ελευθερίας ποινή που δεν υπερβαίνει σε διάρκεια τους έξι μήνες, να έχει αρχειοθετηθεί. Περαιτέρω, στην περίπτωση που έχει επιβληθεί αμιγώς χρηματική ποινή, η σχετική απόφαση, πάντα με την προϋπόθεση ότι δεν έχει καταστεί αμετάκλητη, τίθεται στο αρχείο, καθόσον, κατά τους ορισμούς του υπόψη νόμου, παραγράφεται το αξιόποινο και παύει η δίωξη όλων των πράξεων (εκτός από τις εξαιρέσεις του νόμου) κατά των οποίων απειλείται χρηματική ποινή, η κατά τα άνω δε εξάλειψη του αξιοποίνου επέρχεται σε οποιοδήποτε διαδικαστικό στάδιο και πριν το αμετάκλητο της σχετικής απόφασης. Τυχόν δε διάκριση και συνακόλουθα διαφορετική αντιμετώπιση των περιπτώσεων «απειλούμενης» και «επιβληθείσης» χρηματικής ποινής, αντιβαίνει όχι μόνο στο γράμμα και στο σκοπό του νόμου, αλλά έρχεται σε αντίθεση και με την αξιούμενη ευθυδικία, ως ειδικότερης έκφανσης της γενικής αρχής της Δίκαιης Δίκης, που πρέπει να διατρέχει την απονομή της ποινικής δικαιοσύνης.

Κατά τα λοιπά εξακολουθούν να ισχύουν όσα διαλαμβάνονται στις υπ' αριθμ. 3/5-7-2005 και 7/27-10-2005 εγκυκλίους μας.

Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Ευτέρπη Κουτζαμάνη

B.K.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αθήνα 5 Ιουλίου 2005

Αριθ. Πρωτ. 2725/εμ.3

Προς
τους κ. Εισαγγελείς Εφετών και Πρωτοδικών
του κράτους

Με αφορμή την έναρξη ισχύος του Ν.3346/17-6-2005 και των ζητημάτων που έχουν ανακύψει κατά την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 31 και 32 του νόμου αυτού, σας γνωρίζουμε τα εξής :

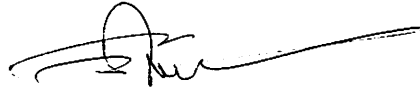
α. Σε σχέση με τη διάταξη του άρθρου 31 περί «παραγραφής και παύσης οριστικής δίωξης», δεν δημιουργείται οποιοδήποτε θέμα για τις υποθέσεις που δεν έχουν εισαχθεί στο ακροατήριο, είτε έχει ασκηθεί ποινική δίωξη είτε όχι. Αυτές τίθενται στο αρχείο με πράξη του αρμόδιου Εισαγγελέα ή δημόσιου κατηγορού. Το ζήτημα που έχει ανακύψει είναι η τύχη των δικογραφιών που αφορούν αξιόποινη πράξη από εκείνες που αναφέρονται στην παράγραφο 1 της διατάξεως, και εκκρεμούν ήδη στο ακροατήριο πριν από την 17-6-2005. Η γνώμη μας είναι ότι και αυτές θα πρέπει να τεθούν στο αρχείο με πράξη του αρμόδιου Εισαγγελέα ή δημόσιου κατηγορού, σύμφωνα με τη ρητή διάταξη της παραγράφου 3 του ίδιου άρθρου, στην οποία καμιά διαφοροποίηση δεν γίνεται για τις υποθέσεις αυτές, αφού είναι προφανής ο σκοπός του νομοθέτη να επιτύχει την αποσυμφόρηση των δικαστηρίων από υποθέσεις που με τα δικά του κριτήρια δεν είναι σημαντικές. Εξάλλου, η διάταξη αυτή ως νεώτερη και

ειδικότερη κασιχύει της γενικής διάταξης του άρθρου 320§3 Κ.Π.Δ. Διαφορετική προσέγγιση θα οδηγούσε σε ακύρωση του σκοπού αυτού, αφού τα πινάκια των ποινικών δικαστηρίων θα συνέχιζαν να κατακλύζονται από τις υποθέσεις αυτές για μεγάλο χρονικό διάστημα. Μόνον στην περίπτωση που πράξη που αναφέρεται στην παράγραφο 1, είναι συναφής με άλλη πράξη που δεν υπάγεται σ'αυτήν, τότε η σχετική δικογραφία θα παραμείνει στο ακροατήριο και θα εκδικαστεί κανονικά, ώστε το Δικαστήριο να παύσει τη δίωξη για την πράξη του άρθρου 31§1 και να αποφασίσει ότι πρέπει για την άλλη συναφή πράξη.

β. Σχετικά με τη διάταξη του άρθρου 32 του νόμου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι αυτή αφορά καταδικαστικές αποφάσεις για εγκλήματα που δεν υπάγονται στην παράγραφο 1 του άρθρου 31, αφού για τις τελευταίες δεν ανακύπτει ζήτημα «παραγραφής της ποινής», δεδομένου ότι τίθενται στο αρχείο λόγω «παραγραφής του αξιοποίνου». Στις περιπτώσεις που συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 32§1 (καταδικαστική απόφαση σε ποινή μέχρι έξι μηνών, που δεν έχει καταστεί αμετάκλητη και δεν έχει εκτιθεί μέχρι την 17-6-2005, ημερομηνία ισχύος του Ν.3346/2005) οι σχετικές δικογραφίες, σε οποιοδήποτε διαδικαστικό στάδιο και αν βρίσκονται, τίθενται στο αρχείο με πράξη του αρμόδιου Εισαγγελέα ή δημόσιου κατηγορού, κατά περίπτωση, σύμφωνα με τη ρητή διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 32. Είναι προφανής και σαφής ο σκοπός του νομοθέτη, να καταστήσει ανενεργείς τις παραπάνω καταδικαστικές αποφάσεις, που λόγω του ύψους της ποινής που έχουν επιβάλει, κρίθηκαν με τα δικά του κριτήρια ότι δεν είναι σημαντικές. Πρέπει εξάλλου να παρατηρηθεί ότι με τις ρυθμίσεις της παραγράφου 1 του άρθρου 32 και κυρίως με την πρόβλεψη ότι

«σε περίπτωση νέας καταδίκης ο καταδικασθείς εκτίει αθροιστικά, μετά την έκτιση της νέας ποινής και τη μη εκτιθείσα...», δεν επέρχεται κατά τη γνώμη μου, αλλαγή στις ρυθμίσεις του Κ.Π.Δ., που προβλέπουν τα περί εκτελέσεως των αποφάσεων. Η μη εκτιθείσα ποινή, που έχει επιβληθεί με απόφαση που θα τεθεί στο αρχείο «υπό όρον», θα εκτελεστεί αθροιστικά μετά την παραβίαση του «όρου», μόνον όταν συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις που προβλέπονται από τον Κ.Π.Δ. (άρθρα 546 επ.). Με άλλα λόγια η διαδικαστική πορεία της υπόθεσης, που είχε τεθεί στο αρχείο, εφόσον υπάρξει νέα καταδίκη, θα συνεχιστεί, χωρίς οποιαδήποτε αποστέρηση δικαιωμάτων του καταδικασμένου κατηγορουμένου, από το δικονομικό σημείο, που η υπόθεση βρισκόταν στις 17-6-2005.

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Βασίλειος Μαρκής

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αθήνα 27-10-2005

Αριθ. Πρωτ..... 3562 /εμ... 7

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ
ΤΗΛ. 2106411526
ΦΑΞ 2106411523

Π ρ ο ς

Τους κ. Εισαγγελείς Εφετών και Πρωτοδικών
του Κράτους

Με αφορμή ερωτήματα που μας έχουν υποβληθεί αρμοδίως, σχετικά με την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 31 και 32 του Ν. 3346/2005 και συμπληρωματικά με τα όσα αναφέρονται στην 2725/εγκ. 3/5-7-2005 εγκύκλιό μας, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Α) Σχετικά με το ερώτημα αν η διάταξη του άρθρου 32 του Ν. 3346/2005, σύμφωνα με την οποία κάτω από τις προϋποθέσεις που αναφέρονται σ' αυτή παραγράφονται και δεν εκτελούνται επιβληθείσες ποινές μέχρι έξι (6) μηνών, ισχύει και προκειμένου περί αποφάσεων που έχουν επιβάλει συνολική ποινή που υπερβαίνει τους έξι (6) μήνες, αν για τις επί μέρους πράξεις έχει επιβληθεί ποινή που δεν υπερβαίνει τους έξι (6) μήνες, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το ζήτημα έχει αντιμετωπιστεί νομολογιακά ήδη από πολλών ετών. Σύμφωνα λοιπόν με την

αρχή της αυτοτέλειας των επί μέρους ποινών, που έχουν συνεπιμετρηθεί στη «συνολική ποινή», γίνεται δεκτό ότι οι περί παραγραφής διατάξεις διαφόρων ειδικών νόμων, ως και του άρθρου 114 ΠΚ αναφέρονται στις επί μέρους ποινές, έστω και αν έχουν συνεπιμετρηθεί αυτές στη συνολική ποινή (βλ. ΑΠ 252/1968 Ποιν. Χρ. ΙΗ' 419, ΑΠ 457/1968 Ποιν. Χρ. ΙΘ' 89, ΑΠ 460/1968 Ποιν. Χρον. ΙΘ' 91 για την ειδική παραγραφή που προέβλεπε ο Ν. 379/1968 και ΑΠ 499/1964 Ποιν. Χρον. ΙΔ' 588, ΑΠ 523/1964 Ποιν. Χρον. ΙΕ' 148, ΑΠ 122/1965 Ποιν. Χρον. ΙΕ' 359 για την ειδική παραγραφή που προέβλεπε το Ν.Δ. 4367/1964, καθώς και Ερμηνεία Ποινικού Κώδικα, εκδ. 2005 υπό το άρθρο 94 παρ. 45 σελ. 1189). Πρέπει συνεπώς και στην περίπτωση της «ειδικής παραγραφής» του άρθρου 32 του Ν. 3346/2005, να ισχύσουν οι ίδιοι κανόνες, ώστε η διάταξη να εφαρμόζεται, αν συντρέχουν και οι άλλες προϋποθέσεις και προκειμένου περί συνολικής ποινής που υπερβαίνει τους έξι (6) μήνες, αν η ποινή που επιβλήθηκε για τις επιμέρους πράξεις δεν υπερβαίνει το όριο αυτό.

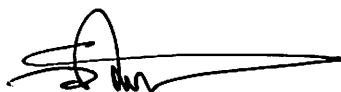
Β) Σχετικά με το ερώτημα περί της τύχης των αποφάσεων που έχουν επιβάλει συμπλεκτικά ποινή φυλακίσεως μέχρι έξι (6) μηνών και χρηματική ποινή και ειδικότερα αν θα πρέπει να εκτελεστεί η απόφαση ως προς την περί χρηματικής ποινής διάταξή της, πρέπει να επισημανθεί ότι το ζήτημα δεν αφορά αποφάσεις, που δεν μπορούσαν να εκτελεστούν πριν την ισχύ του Ν. 3346/2005, γιατί όπως ήδη έχω αναφέρει στην 2725/εγκ. 3/ 5-7-2005 εγκύκλιο, ο νόμος αυτός δεν επέφερε αλλαγές στις ρυθμίσεις του Κ.Π.Δ., που προβλέπουν τα περί εκτελέσεως των αποφάσεων. Έτσι εφ' όσον η απόφαση δεν ήταν εκτελεστή, συνεχίζει να μην είναι, αφού με την αρχειοθέτηση, διακόπτεται απλώς η

διαδικαστική πορεία της υπόθεσης, που μπορεί να συνεχιστεί από το σημείο της διακοπής, αν συντρέξει περίπτωση νέας καταδίκης, εντός του οριζομένου από το άρθρο 32 χρόνου. Αλλά και για τις αποφάσεις που ήταν εκτελεστές, δεν πρέπει κατά τη γνώμη μου να γίνει διαχωρισμός. Γιατί αν για μεν την στερητική της ελευθερίας ποινή η υπόθεση τεθεί στο αρχείο, αλλά ως προς την χρηματική ποινή η απόφαση να εισαχθεί στο αρμόδιο δικαστήριο, αν έχει ασκηθεί ένδικο μέσο, τότε ανατρέπεται η πρόθεση του νομοθέτη να αποσυμφορήσει τα ακροατήρια από υποθέσεις που έκρινε ως μη σοβαρές. Θα υπήρχε άλλωστε στην περίπτωση αυτή η αντίφαση, να συνεχίζεται η διαδικαστική πορεία της υπόθεσης, μόνον για τη χρηματική ποινή, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 31 του ίδιου Νόμου, αν κατά μιας πράξεως απειλείται χρηματική ποινή τότε εξαλείφεται αυτό καθεαυτό το αξιόποινό της.

Γ) Σχετικά με το ερώτημα περί της τύχης των αποφάσεων για τις οποίες έχει ασκηθεί «απαραδέκτο ένδικο μέσο», έχω τη γνώμη ότι η διάταξη του άρθρου 32 δεν μπορεί να εφαρμοστεί αν προηγουμένως το αρμόδιο Δικαστήριο ή Συμβούλιο, δεν κρίνει περί του παραδεκτού αυτού. Πρέπει συνεπώς να αποσύρονται από το ακροατήριο ή να μην εισάγονται σ' αυτό και να αρχειοθετούνται οι σχετικές υποθέσεις, αν ασκηθεί νομίμως και εμπροθέσμως ένδικο μέσο, γιατί μόνον τότε έχουμε την προϋπόθεση του μη αμετακλήτου, που προβλέπει η παραπάνω διάταξη. Αντίθετα αν τίθεται θέμα απαραδέκτου η υπόθεση εισάγεται προς κρίση. Αν το δικαστήριο δεχθεί ότι το ένδικο μέσο ήταν απαραδέκτο, τότε δεν υπάρχει ζήτημα εφαρμογής του άρθρου 32 και η απόφαση θα εκτελεστεί κανονικά. Αν αντιθέτως το ένδικο μέσο γίνει τυπικά δεκτό, τότε η

υπόθεση θα αρχειοθετηθεί. Πρέπει στο σημείο αυτό να αναφερθεί ότι ήδη ο Άρειος Πάγος με σειρά αποφάσεών του, έκρινε ότι είναι απαράδεκτη η ενώπιόν του εισαγωγή αναιρέσεων αποφάσεων, που αφορούν τις περιπτώσεις που μπορούν να υπαχθούν στα άρθρα 31 και 32 του Ν. 3346/2005 και επέστρεψε τις σχετικές δικογραφίες προκειμένου να τεθούν στο αρχείο από την Εισαγγελία του Αρείου Πάγου.

Ο Αντισταγγελέας του Αρείου Πάγου

Βασίλειος Μαρκής

Κοιν.: κ. Εισαγγελέα Αναθεωρητικού Δικαστηρίου

Ε.Θ.